

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 7861 van 26 februari 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 februari 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 23 oktober 2007, verstuurd op 24 oktober 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Tadzjiekse origine en van de stad Istalef afkomstig te zijn. Met de komst van de Taliban verhuisde uw gezin naar Jabulsaraj. Toen u vijf jaar later, na de val van de Taliban, terugkeerde naar Istalef eiste S.R., een neef van uw vader en een belangrijke commandant in Istalef, een deel van de gronden van uw vader. Toen uw vader niet op zijn eis wou ingaan, ontstond er ruzie. Op een dag, één tot anderhalf jaar geleden, was uw vader op zijn veld toen zijn neef met een landmeter aankwam om de gronden te verdelen. Het kwam tot een gevecht, waarbij uw vader werd gedood. Na de dood van uw vader ging uw gezin bij uw oom, S.A., wonen. Ongeveer één maand later diende u met uw oom een klacht in tegen S.R., waardoor deze twee maanden later werd gearresteerd. Na vier maanden in de gevangenis kwam hij vrij. Één of twee weken na zijn vrijlating werd uw oom door S.R. op straat geslagen. Hij vroeg waar u was en waarom u klacht had ingediend en hij zei dat hij u zou vermoorden. Daarop besloot uw moeder dat u moest vluchten. U verliet Afghanistan in de elfde maand van 1386 (januari – februari 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) en kwam in België aan op 28 februari 2007. Dezelfde dag vroeg u asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door S.R.. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - door een gebrekkige geografische kennis van de streek en een gebrekkige kennis van de politieke situatie en het dagelijkse leven, maakt verzoeker niet aannemelijk recent uit Afghanistan te zijn vertrokken;
 - op basis van de afgelegde verklaringen van verzoeker kan aan zijn asielrelaas geen geloof worden gehecht;
 - verzoeker legt geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van “het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951”.

Verzoeker werpt op dat de Commissaris-generaal stelt dat hij een aantal eigenaardige verklaringen gedaan heeft, waardoor de geloofwaardigheid betreffende zijn aanwezigheid in Afghanistan tijdens het Taliban-bewind kan in vraag gesteld worden. Verzoeker meent dat het niet ernstig is om op basis van een aantal vragen omtrent actuele, politieke en geografische kennis te oordelen dat hij niet of niet recent uit Afghanistan zou komen, niettegenstaande het feit dat hij zijn geboorteakte voorlegt. Verzoeker werpt eveneens op dat het Commissariaat-generaal niets zegt over dit stuk. Verzoeker verwijst vervolgens naar allerhande rechtspraak en rechtsleer omtrent de motiveringsplicht en stelt vervolgens dat de motivering van de Commissaris-generaal niet kan opwegen tegen de waarachtigheid van het stuk.

- 2.2. De Raad wenst in eerste instantie te benadrukken dat de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker betwist in bijzonder algemene bewoordingen de mening van de Commissaris-generaal, zijnde de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en van het recente verblijf in Afghanistan. Uit dit warrige middel meent de Raad te kunnen opmaken dat verzoeker de materiële motivering van de bestreden beslissing betwist zodat de Raad het middel vanuit dit oogpunt zal onderzoeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

- 2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal twijfelt aan het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan. Hij komt tot deze conclusie op basis van verzoekers gebrekkige geografische en politieke kennis, en zijn gebrekkige kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan. Zo kan hij geen enkele invloedrijke commandant uit zijn regio bij naam opnoemen. Ook kan hij maar twee van de aan Kabul grenzende provincies juist opnoemen, en ‘slechts’ drie districten van de provincie Kabul. Een nauwkeurige lezing van het verhoor doet de Raad anders besluiten. Het profiel van verzoeker is dat van een boerenzoon in zijn tienerjaren, werkzaam op het erf van zijn vader in een plattelandsvallei. Verzoeker is analfabeet en heeft zich, net zomin als zijn vader, nooit ingelaten met politiek. Dit profiel doet vragen rijzen over de maatstaf die de Commissaris-generaal hanteert om kennis als “gebrekkig” te bestempelen, en welke kennis dan wel voldoende geacht wordt om het recente verblijf te staven. De Raad merkt op dat verzoekers kennis dan wel ‘beperkt’ is, maar stelt niettemin vast dat deze kennis met de werkelijkheid strookt, en dus geen enkele manifeste onwaarheid inhoudt. De naar voor gebrachte kennis over het dagelijkse leven en de geografie moet door de Commissaris-generaal geëvalueerd worden met inachtneming van het profiel

van de verzoeker. Zo kan men van een verzoeker die stelt lijfwacht van een lokaal politicus te zijn, of die beweert de zoon te zijn van een lokaal krijgshoofd, een nauwkeurige beschrijving van de rivaliserende fracties en hun respectievelijke leiders verwachten. In het geval van een stedelijk handelaar kan een verhoogde geografische en economische kennis verwacht worden. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal bij de analyse van het gehoorverslag geen rekening hield met het jeugdige, landelijke en ongeschoolde profiel van verzoeker, en hierdoor voorbarig tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Dit blijkt onder meer uit de gepeilde kennis van aardrijkskunde en dagelijks leven. Zo kan verzoeker drie andere districten in de provincie Kabul opnoemen, evenals twee van de aangrenzende provincies. Verzoeker verklaart overigens uitdrukkelijk “slecht te zijn in het begrijpen van de landkaart”, wat gezien zijn onbestaande scholing en analfabetisme geen verwondering wekt (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Verder stroken zijn verklaringen over de topografie en de aard van de op het erf van zijn vader gedane landbouwactiviteiten (intensieve fruitteelt met druiven, appels en peren, gehoorverslag CGVS p. 3) met algemeen bekende informatie daaromtrent. Naast aardrijkskundige kennis werd ook verzoekers kennis over het dagelijkse leven door de Commissaris-generaal als ontoereikend gekwalificeerd. De Raad stelt wederom vast dat verzoekers verklaringen geen manifeste onwaarheden bevatten, en dat de Commissaris-generaal zich vastpinde op kleine elementen, zonder daarbij de vele andere juiste kennis te waarderen. Zo stelt de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat zijn kennis over het dagelijkse leven ontoereikend is, wegens het niet weten van de naam van de radiozender en het niet accuraat weergeven van alle munten en bankbiljetten. De Commissaris-generaal liet in zijn beoordeling het feit dat hij naast zijn favoriete artiest, nog drie namen van Afghaanse muzikanten kan opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) onvermeld. Wat betreft de gebrekkige kennis van het muntstelsel stelt de Raad vast dat verzoeker stelde dat er “biljetten zijn van 100, 50, 500, 1000 Afghani, meer heb ik niet gezien” (gehoorverslag CGVS p. 10), wat met de werkelijkheid strookt (zie document landeninformatie CGVS). De Commissaris-generaal veegt deze kennis van tafel met het argument dat hij de briefjes van 10 en 20 ‘vergat’. Wat betreft de kennis van de munten valt hetzelfde op. Ten overvloede verneemt de Raad in de door Cedoca bijgevoegde informatie dat er tot voor kort monetaire chaos heerste, door een parallel circuleren van US-dollar, Pakistaanse roepi, Zuidelijke en Noordelijke Afghani.

Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker vertrouwd was met de Afghaanse kalender, de maanden en feestdagen, en dat zijn politieke kennis, hoewel niet gedetailleerd, evenmin onwaarheden bevatte. Zo is hij op de hoogte van de verkiezingen, de verovering door de Taliban en de machtsovername door de Noordelijke Alliantie met hulp van buitenlandse troepen, en kan hij deze grosso modo maar correct in de tijd situeren. Hij kent de verschillende volkeren en hun godsdienst. De Commissaris-generaal vindt het feit dat verzoeker de lokale machtshebbers en krijgshoofden niet bij naam kent noch aan een politieke partij kan verbinden voldoende om tot ongeloofwaardigheid te besluiten. Ook hier werd weerom geen rekening gehouden met verzoekers jeugdige a-politieke profiel van analfabete landbouwer. Zo antwoordde verzoeker op de vraag of hij commandant Dostum kende, “ja, hij is een dief”, en weet hij, gevraagd over diens afkomst, te zeggen “ik denk dat hij Uzbeek is”(gehoorverslag CGVS p. 6), wat wederom strookt met de werkelijkheid. De naïeve bewoordingen waarin verzoeker de criminele krijgshoofden die zijn streek teisteren als “dief” benoemt, wordt door hem herhaald als hem gevraagd wordt naar de politieke affiliatie van zijn vervolger S.R. (gehoorverslag CGVS p.9). Gelet op verzoekers profiel kan er worden van uitgegaan dat politieke affiliatie voor hem totaal irrelevant is zodat het dan ook niet verwonderlijk overkomt als hij alle krijgshoofden over dezelfde kam scheert en hen allen als “dieven” beschouwt.

Rekening houdend met verzoekers profiel besluit de Raad dat verzoeker door zijn coherente verklaringen genoegzaam aantoonde recent afkomstig te zijn uit het district Istalef, provincie Kabul.

Wat betreft verzoekers verwijt aangaande het stilzwijgen over het door hem neergelegde geboortecertificaat, dient alsnog te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal slechts een beslissing kan nemen op basis van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de kandidaat-vluchteling. Gezien verzoekende partij dit geboortecertificaat voor het eerst neerlegt bij verzoekschrift van 8 november 2007, kan de Commissaris-generaal dan ook logischerwijs niet ten laste worden gelegd dat hij de bespreking van dit stuk niet opneemt in zijn beslissing van 23 oktober 2007. Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat dit stuk niet vergezeld is van een eensluitende vertaling. Overeenkomstig artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 wordt het stuk bijgevolg niet in overweging genomen.

4. Wat betreft het asielrelaas zelf, besluit de Commissaris-generaal tot ongeloofwaardigheid, en dit in grote mate op basis van het vermeende niet aannemelijk recent verblijf. Daarnaast vindt de Commissaris-generaal het vreemd dat verzoeker niet méér kan zeggen over de functie en de partij van S.R., terwijl hij nochtans uit vrees voor deze commandant vluchtte, en dat hij geen nadere uitleg kan verschaffen over het verloop van het onderzoek naar zijn klacht.

De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas coherent is en niet in tegenspraak met gekende feiten. Bij de beoordeling van verzoekers asielrelaas dient zijn profiel in acht genomen te worden. Verzoeker is niet bekend met de politieke achtergrond van de krijgsheren in zijn streek, die hij allen als 'dieven' bestempelt (zie gehoorverslag p. 6 en 9). Over de afhandeling van zijn klacht, die door zijn oom werd ingediend en opgevolgd, verklaarde verzoeker dat de politie S.R. oppakte, en na vier maanden liet gaan. Verzoeker gaat er van uit dat S.R. zich wegens zijn banden met de machthebbers kon "vrijkopen" (zie gehoorverslag p. 7). Verzoeker is ongeletterd, jong en niet politiek geëngageerd. Gezien dit profiel en gezien zijn verder coherente verklaringen kan hem niet verweten worden dat hij de politieke affiliatie van S.R., evenals de procedure die gevolgd werd, niet nader kon toelichten.

Bovendien wordt verzoekers asielrelaas ondersteund door objectieve algemeen bekende informatie overigens bevestigd in verschillende mensenrechtenrapporten (British Home Office, *Country of Origin Report Afghanistan*, 7 september 2007; UNHCR, *Update of the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations*, June 2005). De talloze conflicten die Afghanistan gedurende decennia teisterden hebben geleid tot grote vluchtelingstromen en de hiermee onlosmakelijk verbonden illegale inname van de "verlaten" gronden. Algemene wetteloosheid, gebrekkige registratie van zakelijke rechten en wijdverbreide corruptie binnen het juridisch apparaat maakt het voor machthebbers bijzonder gemakkelijk om valse titels te verkrijgen, terwijl de staat ondertussen niet bij machte is om juridische basisbescherming te geven aan landeigenaars. Volgens het UNHCR is er zelfs een bijzonder groot risico in de gevallen waarbij machtige bevelhebbers bezittingen ingenomen hebben en de landeigenaar zijn rechten wil vrijwaren. Dit geldt in het bijzonder waar de landeigenaar zijn recht via een juridische beslissing bekrachtigd zag. In deze omstandigheden lopen de rechtmatige landeigenaars een nog groter risico indien deze geen politieke, etnische of familiale bescherming genieten, en de overheid niet bij machte is deze rechten af te dwingen (inzonderheid het afdwingen van het gerechtelijk vonnis).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen coherent en geloofwaardig zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker behoort tot een a-politieke landbouwersfamilie, die met een gerechtelijk vonnis, uit het tijdperk van de Mudjaheddin, het land in eigendom hielden maar dit moesten verlaten ten gevolge van oorlogsgeweld. Bij terugkeer werd de familie het

slachtoffer van gewelddadige opeising van het land door een lokale commandant, waarbij zijn vader om het leven kwam. De door zijn oom opgestarte juridische procedure leidde tot een kortstondige detentie van de vervolger, waarna deze zijn wraak zoekt te koelen op verzoeker, die hij verantwoordelijk acht voor zijn detentie.

De feiten aan de basis van verzoekers relaas betreffen echter een geschil van gemeenrechtelijke aard dat niet ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag.

5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 3.1. In een tweede middel voert verzoekende partij aan dat zij in een dermate prangende situatie verkeert dat een machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is gezien er een onmogelijkheid tot terugkeer is. De toestand in Irak (sic) is namelijk dermate gevaarlijk aangezien er zelfs een latente burgeroorlog bezig is. Een terugkeer zou betekenen dat verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. Verzoeker stelt vervolgens dat wat betreft de situatie in Afghanistan er momenteel een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.
2. Met betrekking tot de devolutieve werking van het beroep wordt verwezen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet onder 2.2.

De Raad heeft, zoals hierboven omstandig uiteengezet, kunnen besluiten dat verzoekers asielaanvraag coherent en geloofwaardig is en niet in strijd met algemeen bekende feiten doch buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt.

Het risico dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan foltering, vernederende of onmenselijke behandeling door de op wraak beluste neef S.R. kan geenszins worden uitgesloten en is bijgevolg reëel. Er zijn bovendien onvoldoende garanties dat hij hiervoor kan rekenen op effectieve bescherming van de plaatselijke overheid. Verzoeker had deze bescherming reeds ingeroepen na de moord op zijn vader, doch na 4 maand was zijn vervolger opnieuw op vrije voeten. Een vestigingalternatief binnen Afghanistan ligt moeilijk gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Gelet op de door verzoeker aangebrachte feiten kan bijgevolg in redelijkheid worden aangenomen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zal lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 februari 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.